

hobion, batadi lin. Ili manĝis en la zoa restoracio, kaj kiam Dadli kolerkriis ĉar lia ”Melba Gloro^[2]” ne sufiĉe grandis, onklo Verno aĉetis novan por li kaj Hari rajtis finmanĝi la unuan.

Hari poste opiniis, ke li devis scii, ke aferoj estis tro bonaj por povi daŭri.

Post la lunĉo ili iris al la rampulejo. Tie estis malvarmete kaj senlume, kun brilaj fenestroj ĉe ĉiuj muroj. Malantaŭ la vitroj, ĉiaj lacertoj kaj serpentoj rampis kaj serpentumis sur pecoj de ligno kaj roko. Dadli kaj Pirs volis vidi la grandajn, venenajn najojn kaj dikajn, homkaĉigajn pitonojn. Dadli rapide trovis la plej grandan serpenton en la ejo. Tiu povus volvi sian korpon dufoje ĉirkaŭ la aŭto de onklo Verno kaj kunpremi tion ĝis grandeco de rubujeto — sed tiumomente, tia ne estis ĝia humoro. Fakte, ĝi tute dormis.

Dadli staris kun la nazo premata al la vitro, rigardante tiujn glimajn brunajn volvojn.

“Faru, ke ĝi moviĝu,” li ĝemplendis al sia patro. Onklo Verno frapetis sur la vitro, sed la serpento tute ne moviĝis.

“Ankoraŭ,” ordonis Dadli. Onklo Verno frapadis sur la vitro per siaj fingroartikoj, sed la serpento daŭre dormis.

“Ĉi tio estas teda,” ĝemis Dadli. Li trenis sin for.

Hari movis sin antaŭ la ujon kaj intence rigardis la serpenton. Ne surprizus lin se ĝi estus mortinta pro enuo — mankis kunularo, krom se temis pri stultuloj, kiuj la tutan tagon fingre tamburadis sur la vitro provante perturbi ĝin. Pli malbone eĉ ol havi ŝrankon kiel dormoĉambron, kie la sola vizitanto estis onklino Petunjo, kiu marteladis ĉe la pordo por veki lin — almenaŭ li rajtis viziti la ceteron de la domo.

La serpento subite malfermis siajn okulbuletojn. Malrapide, tre malrapide, ĝi levis sian kapon ĝis la okuloj estis samnivelaj kun tiuj de Hari.

Ĝi palpebrumis al li.

Hari fikse rigardis. Tiam li rapide ĉirkaŭrigardis por vidi, ĉu iu spektas. Ne. Li returnis la rigardon al la serpento, kaj ankaŭ li palpebrumis.

La serpento gestis kape al onklo Verno kaj Dadli, kaj tiam levis siajn okulojn al la plafono. Ĝi ĵetis al Hari rigardon, kiu tute evidente volis diri: “*Tio ĉiam okazas ĉi tie.*”

“Jes, mi scias,” Hari murmuris tra la vitro, tamen ne certante, ke la serpento povas aŭdi. “Certe tio ĝenas.”

La serpento vigle kapjesis.

“Do, de kie vi venas?” demandis Hari.

La serpento uzis sian voston por indiki etan ŝildon apud la vitro. Hari rigardis ĝin.